U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **V. P,** zastoupená Mgr. Ivou Svobodovou, advokátkou se sídlem Leštínská 12, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2010, č. j. 28 Az 1/2010 - 30

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky Mgr. Ivy Svobodové **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 27. 4. 2010, č. j. 28 Az 1/2010 - 30 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného (dále jen „ministerstvo“) ze dne 24. 11. 2009, č. j. OAM-614/VL-18-K02-2009, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, byl do s. ř. s. zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k

projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že krajský soud nehodnotil správně skutečnost, že z důvodu uzavření sňatku s občanem České republiky splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť její rodina žije na území České republiky a v případě neudělení mezinárodní ochrany by se musela vrátit na Ukrajinu a byla by tak odloučena od svého manžela, jemuž zdravotní stav

neumožňuje trvalý pobyt na Ukrajině. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, publikovaný pod č. 28/2003 Sb. NSS, kde uvedl, že „Manželství s občanem České republiky samo o sobě nepředstavuje případ hodný zvláštního zřetele, pro nějž by bylo možno udělit humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu."

Jak již tento soud judikoval, prokázání existence rodinného života neznamená povinnost státu automaticky rozhodnout o udělení doplňkové ochrany extenzivně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65). Vztahem zakládajícím rodinný život je především vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, přičemž důraz je kladen na fungující, nikoli pouze formální, rodinné vztahy (srov. např. rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10. 1986 ve věci K. proti Spojenému království, stížnost č. 11468/85, dostupné na http://echr.coe.int). Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatelka poprvé přicestovala do České republiky v roce 2000 na turistické vízum, jehož platnost byla omezena na čtrnáct dní, a zůstala zde asi dva a půl roku. Po návratu do země původu se rozvedla a později přišla i o práci. V roce 2004 z ekonomických důvodů znovu přijela do České republiky a pobývala zde nelegálně až do roku 2008, kdy byla pravomocně odsouzena za trestný čin maření úředního rozhodnutí. Poté dne 20. 7. 2008 odjela zpět na Ukrajinu a do České republiky se vrátila 20. nebo 22. 9. 2008, a to s úmyslem se zde vdát. Dne 23. 10. 2008 stěžovatelka uzavřela manželství s občanem České republiky, přičemž platnost víza jí skončila následující den, tj. 24. 10. 2008. Ještě téhož dne (23. 10. 2008) požádala o udělení přechodného pobytu, avšak s negativním výsledkem, a to z důvodu výše uvedeného odsouzení. Poté stěžovatelka měla opakovaně krátkodobé vízum a koncem srpna 2009 obdržela pouze výjezdní vízum k vycestování zpět na Ukrajinu. Teprve dne 26. 10. 2009 požádala o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na okolnosti daného případu je zcela evidentní, že se stěžovatelka uzavřením manželství a následně podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany snažila legalizovat svůj pobyl v České republice. Existenci manželství tak v daném případě není možné bez dalšího považovat za výjimečný případ, na který by bylo možno aplikovat ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Manželství s občanem České republiky pak pojmově vylučuje i udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu, podle kterého lze udělit doplňkovou ochranu pouze rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, neboť občanu České republiky nemůže být v České republice doplňková ochrana udělena.

V této souvislosti je nutno poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 Azs 216/2004 - 60, v němž bylo vysloveno, že „Žadatel o udělení azylu zjevně patří do mocné skupiny osob toužících pobývat v České republice z víceméně soukromých pohnutek, spadajících svojí podstatou do režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ovšem nesplňujících relativně tvrdší podmínky tohoto zákona, a proto se uchylujících do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Vzniklá disparita mezi těmito zákony v otázce přístupnosti pro jednotlivé cizince vyvolává nevhodnou nerovnováhu ve struktuře cizinců, kteří se do řízení podle těchto dvou zákonů zapojují, neúměrně zatěžující azylové řízení."

Namítala-li dále stěžovatelka, že krajský soud neprovedl důkaz zprávou Amnesty International Report 2009, která se týkala situace na Ukrajině, odkazuje Nejvyšší správní

soud na rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, který byl publikován pod č. 618/2005 Sb. NSS, v němž je uvedeno, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli; což jej však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit. V daném případě krajský soud svůj postup odůvodnil a uvedl, z jakého důvodu neprovedl stěžovatelkou navržený důkaz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelná, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupcem advokátka a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu ve věci) 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2010

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu